СТОМАНЕНОТО СЪРЦЕ

БРАНДЪН САНДЕРСЪН

СТОМАНЕНОТО СЪРЦЕ

ВЪЗМЕЗДИТЕЛИТЕ
КНИГА 1

Артлайн Студиос
София, 2013

Brandon Sanderson
STEELHEART
copyright © Dragonsteel Entertainment, LLC 2013
All rights reserved.
Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СТОМАНЕНОТО СЪРЦЕ
2013 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © 2013 Борис Шопов
Редактор: Мартина Попова
Корица: © 2013 Стоян Атанасов
Печатни коли 28,5
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-69-2

ПРОЛОГ

Виждал съм Стоманеното сърце да кърви.

Случи се преди десет години. Бях на осем. Двамата с татко се намирахме в *Първа Обединена банка* на улица „Адамс“. По онова време, преди Анексията, наричахме улиците със старите им имена.

Банката беше огромна. Един отворен салон с бели колони и червени килими. Широки врати, водещи по-навътре в сградата, и въртящи се – към улицата. Народът влизаше и излизаше на тълпи, като че салонът беше сърцето на грамаден звяр и изтласкваше кръв от хора и пари.

Бях коленичил с лице към облегалката на възголям стол и наблюдавах човешкия поток. Харесваше ми да гледам хората. Различните форми на лицата, прическите, дрехите, израженията. Тогава хората бяха толкова *разнообразни*. Вълнуващо.

– Дейвид, обърни се, ако обичаш – каза ми татко. Говореше меко. Никога не го бях чувал да повишава глас, освен онзи път, на погребението на мама. Споменът за мъката му в този ден и до днес ме кара да треперя.

Обърнах се намусено. Намирахме се отстрани на главния банков салон, в една от малките кабинки, където работеха специалистите по ипотеките. Нашата кабинка имаше твърде фалшиво излъчване. По стените висяха малки семейни снимки в дървени рамки, на масата имаше купа със стъклен похлупак, пълна с евтини бонбони, върху шкафа стоеше ваза с мърляви изкуствени цветя.

Имитация на уютен дом. Както и мъжът пред нас носеше на лицето си *имитация* на усмивка.

– Ако разполагахме с повече допълнителни гаранции… – рече специалистът по ипотеките и ни показа зъбите си.

– Всичко, което притежавам, е тук – отговори баща ми. Ръцете му бяха груби и мазолести, кожата му беше потъмняла от дните работа на открито. Майка ми би потръпнала, ако го беше видяла да отива на такава официална среща с работните си джинси и старата тениска с образ на комиксов герой.

Поне си беше сресал косата, макар вече да редееше. Май не му пукаше за това толкова, колкото на други мъже.

– Просто по-малко подстрижки, Дейв – казваше той и се смееше, прокарвайки ръка през тънката си косица. Не му отвръщах, че греши. Пак щеше да се подстригва толкова често, поне докато не му опада всичката коса.

– Просто не мисля, че мога да направя нещо по въпроса – говореше служителят. – И по-рано Ви се каза.

– Колегата Ви каза, че това ще бъде достатъчно – отвърна татко. Едрите му ръце лежаха допрени пред него. Изглеждаше угрижен. Много угрижен.

Човекът с ипотеките само продължаваше да се усмихва. Той потупа купчината документи върху бюрото.

– Днес светът е много по-опасно място, господин

Чарлстън. Банката реши да не поема рискове.

– Опасен ли? – попита баща ми.

– Е, нали знаете, Епичните…

– Та те *не са* опасни – разпалено възрази татко. – Епичните са тук, за да ни помогнат.

Не, не пак това, рекох си аз.

Чиновникът най-сетне спря да се усмихва, сякаш татковият тон го бе изненадал неприятно.

– Не разбирате ли? – каза татко и се приведе напред. – Времената не са опасни. Чудесни са!

Онзи вирна глава.

– А не беше ли предишният Ви дом *разрушен* от Епичен?

– Където има злодеи, там ще има и герои – отвърна баща ми. – Само почакайте. Те *ще* дойдат.

Вярвах му. Струва ми се, че тогава много хора мислеха така. Бяха минали само две години от появата на светилото Злочестие в небето. Една година, откак обикновени хора почнаха да се превръщат в Епични, досущ като супергероите от приказките.

Все още бяхме изпълнени с надежда. И невежи.

– Добре – рече чиновникът и положи ръце върху бюрото, току до снимката на усмихнати цветнокожи деца. – За съжаление, нашите застрахователи не са съгласни с Вашата оценка. Ще се наложи да…

Продължиха да говорят, но аз спрях да ги слушам. Оставих погледа си да се зарее отново към множеството, после пак се обърнах на колене на стола. Вниманието на баща ми беше погълнато от разговора.

Затова всъщност и гледах, когато Епичният влезе в банката. Забелязах го веднага, въпреки че никой друг май не му обърна особено внимание. Повечето хора казват, че не можеш да различиш Епичен от обикновен човек, ако не почне да използва силите си, обаче не

са прави. Епичните се държат различно. Това чувство за увереност, това тънко самодоволство. Открай време успявах да ги забележа.

Макар да бях дете, знаех, че у онзи мъж има нещо различно. Беше облечен в черен делови костюм със свободна кройка, с бежова риза и без вратовръзка. Беше висок и слаб, но *солиден*, каквито са мнозина от Епичните. Мускулест и енергичен по един такъв начин, който се забелязва и под широките дрехи.

Отправи се към самия център на салона. От джоба му висяха слънчеви очила и когато си ги сложи, той се усмихна. После вдигна пръст и небрежно посочи една жена.

Тя се превърна в прах, дрехите ѝ изгоряха и скелетът ѝ падна с тракане на пода. Обиците и халката ѝ не се разложиха. Паднаха и характерното им тракане се чу дори над останалите звуци в салона.

Настана тишина. Хората замръзнаха в ужас. Разговорите прекъснаха, ала специалистът по ипотеките продължаваше монотонно да назидава татко.

Когато писъците почнаха, той най-сетне млъкна.

Не помня как се чувствах. Не е ли странно? Мога да си спомня осветлението в салона – онези разкошни полилеи високо горе, които пръскаха разсеяна светлина. Мога да си спомня лимонено-амонячния мирис на наскоро почистения под. Мога да си спомня твърде добре пронизителните ужасени писъци, лудата какофония, когато хората се завтекоха към вратите.

Най-ясно помня лицето на Епичния – усмихваше се широко, почти похотливо, докато сочеше с пръст минаващите хора и ги превръщаше в прах и кости само с един жест.